

Donostia 97: 10 dies de cinema

Iñaki Revesado

Tal vegada l'edició d'enguany del festival donostiarra presentava a la seva Secció Oficial una de les més llèpols seleccions dels darrers anys, amb noms propis que eren garantia del bon cinema. I tal vegada aquestes apostes segures han estat el millor que hem pogut veure juntament amb qualque obra de directors desconeguts, petites sorpreses que tampoc han estat abundants.

Abans d'entrar a fer una breu valoració de les pel·lícules més interessants d'aquests deu dies, és gairebé obligatori

Rien ne va plus

fer referència a l'extraordinari èxit de públic, que una vegada més ha anat en massa a veure pel·lícules i ha omplert les sales, des de les sessions de les 10.00 h del matí fins a les 24.00 h de la nit.

Claude Chabrol ha estat el gran triomfador de la present edició; ha guanyat la Concha d'or amb el seu film *Rien ne va plus* i la Concha de plata al millor director. En aquesta història, jutjada per molts com una pel·lícula menor del realitzador francès, ens presenta una parella de timadors magníficament interpretats

per Isabel Huppert i per Michel Serrault, que es veuen sorpresos en una operació de gran magnitud i que Chabrol sap resoldre amb un gran sentit de l'humor. El cinema argentí ha duit al festival dues pel·lícules interessantíssimes, la primera en projectar-se va esser *Martin (Hache)* d'Adolfo Aristarain, un film soberbi, construït amb llargues escenes dins les quals un conjunt de quatre grans actors fan una reflexió de les seves vides, mostrant a l'espectador les seves misèries i les seves alegries, les seves pors i els seus desitjos, és, sobretot, una pel·lícula humana per la qual Federico Luppi ha guanyat el premi al millor actor. El segon film argentí en competició va esser *Cenizas del paraíso*, una encomiable pel·lícula de Marcelo Piñeyro (realitzador de *Tanguito* i *Caballos salvajes*) que aprofita el fet de voler denunciar la corrupció existent a l'Argentina actual per fer un bon film d'intriga, construït mitjançant una sèrie d'episodis que acaben encaixant perfectament en un final, si no sorprenent, sí cuidadíssim. Un altre nom important era el d'Alan Rudolph (un dels pares del cinema independent nordamericà que darrerament semblava estar un poc perdut) que han aconseguit unes bones crítiques amb *Afterglow* i que ha servit perquè la seva protagonista, una sorprenent Julie Christie, guanyi el premi a la millor actriu. Enguany el cinema espanyol estava representat només amb un film, cosa que no deixa de cridar l'atenció en un festival que s'ha caracteritzat sempre pel seu suport incondicional al cinema estatal. Tanmateix, aquesta magra representació s'ha vist compensada per la bona qualitat del film triat: *El color de las nubes* del gairebé sempre interessant Mario Camus. Una altra de les pel·lícules favorites ha estat *Hombres armados* de John Sayles (realitzador d'obres mestres com *El secreto de la Isla de la Focas* o *Passion Fish*) que és una clara aposta pels drets humans dins una història actual ambientada en un país indefinit però que malauradament es pot identificar amb una grapada important de països on els drets fonamentals de les perso-

nes semblen estar molt poc valorats. Marleen Gorris, directora d'*Antonia's line* ha presentat aquí *Mrs. Dalloway*, film femení (que no feminista) contat amb massa fredor per una història que podia haver estat entranyable i rodona. Tampoc no ha tenguut massa èxit el film de Mark Peploe (col.laborador habitual de Bertolucci) *Victory*. Rebut amb indiferència per la crítica i aplaudit pel públic, crec que aquesta adaptació d'una novel·la de Conrad és un bon film d'aventures amoroses molt cuidat en tots els detalls i que compta amb dues bones interpretacions de Willem Dafoe i d'Irene Jacob.

Fora de la Secció Oficial s'han pogut veure altres films que ja havien estat presentats a diversos festivals i que havien gaudit de crítiques bastant favorables allà on s'havien projectat. Entre aquest recull de pel·lícules destacaria la comèdia britànica *The full monty* (guanyadora del premi del públic). En aquest film, dirigit per Peter Carttaneo, ens trobam amb un grup de sis homes que es veuen a l'atur com a conseqüència d'una de les cèlebres reformes thacherianes i que intentaran recuperar el seu prestigi com a persones i com a treballadors muntant un grup de striptease, encara que els seus cossos no tinguin massa a veure amb els fornits al·lots que normalment són protagonistes d'aquests tipus d'espectacles. Comèdia àcida, més a prop de les històries britàniques de Stephen Frears que no del realisme dur de Ken Loach, és una proposta molt i molt divertida que aquí ha estat presentada com la sorpresa de la propera temporada. Contràriament, resulta bastant decebedor el darrer film de Zhang Yimou, *Keep Cool*, el gran director xinès hi fa un canvi bestial quant al registre de les històries a les quals ens té acostumats. Dins un Pequín actual ens presenta una anèdota delirant que s'extén excessivament en un metratge a vegades avorrit i repetitiu. Molt més bo és el darrer film del japonès Shohei Imamura, titulat *U-na-gi (L'Anguila)*, en el qual ens ofereix una

Vincent Price: Waldo, no tornis a insinuar que tenc res a veure amb l'assassinat de Laura!
Clifton Webb: D'acord, Shelby, no ho tornaré a insinuar: tu has assassinat Laura.

Laura, d'**Otto Preminger.**

reflexió sobre la duresa de la vida en soledat i el confort que suposa per l'ésser humà desenvolupar sentiments com l'amor o l'amistat. També ha estat molt aplaudit *One night Stand* (*Después de una noche*) darrera creació de Mike Figgis que ja havia triomfat a Venècia. Molts d'aplaudiments i bones crítiques va recollir *Hamam: El baño turco* de Ferzan Ozpetek, una història plena de sensualitat que captiva de principi a fi i que sap transmetre a la perfecció l'embruix que una ciutat com Istanbul pot tenir per un europeu (res a veure amb la cursilada insuportable de *La pasión turca* en la seva doble versió literària i cinematogràfica). La bona salut del cinema argentí es va completar amb *La vida según Muriel* d'Eduardo Milewicz, pel·lícula que té un començament francament bo, però que després s'espansa un poquet i en la qual se'ns presenta a dues dones-mares que es topen en un moment en què cada una d'elles intenta deixar darrera el seu passat, cercant un futur més net i serè. Pel que fa al cinema espanyol vist fora de la competició, podem dir que el debut de Yolanda

G^a Serrano i Juan Luis Iborra

Afterglow

amb *Amor de hombre* no és més que una comèdia blanca i amable que no acaba de convèncer, malgrat la cuidada selecció dels actors. *No me hables de los hombres que me pongo atómica* és el segon film dels realitzadors de *Más que amor frenesí* que no és més que més del mateix.

A més de totes aquestes pel·lícules i de moltes d'altres aquí no comentades, el festival va oferir la possibilitat de repassar la producció de Mitchell Leisen i de Peter Bogdanovich, juntament amb

el millor de la producció espanyola d'enguany.

Finalment, després de deu dies intensos de bon cinema (sobretot de pel·lícules molt i molt cuidades encara que d'escasses obres rodones), aquest va esser el palmarés oficial:

Concha d'or:
Rien ne va plus de Claude Chabrol.

Concha de plata al millor director:
Claude Chabrol per *Rien ne va plus*.

Millor actor:
Federico Luppi per *Martín (Hache)*.

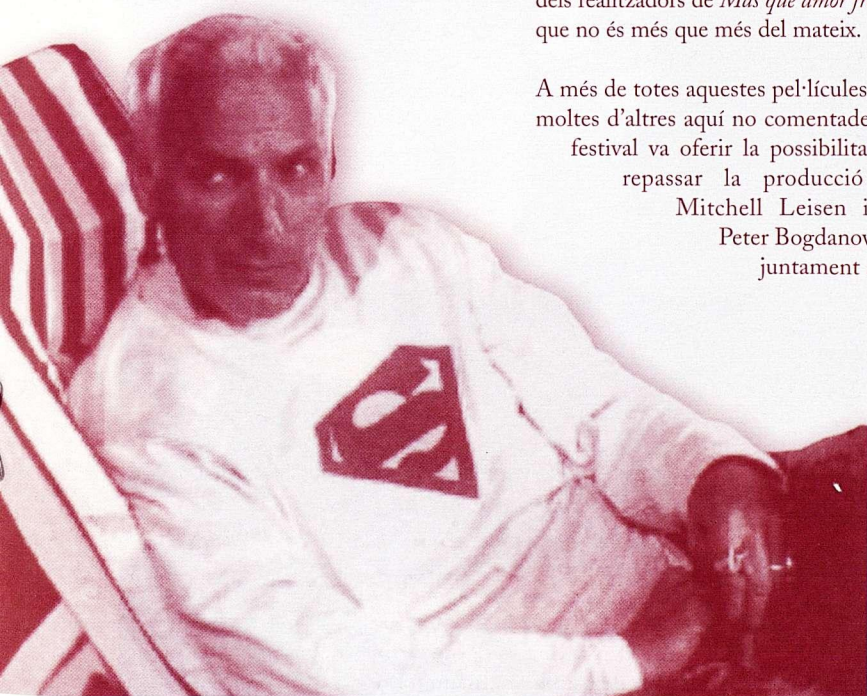
Millor actriu:
Julie Christie per *Afterglow*.

Premi del jurat:
I went down de Paddy Breathnach.

Premi especial del jurat:
Firelight de William Nicholson.

Fotografia:
Nic Morris per *Firelight*.

Martín (Hache)

John Carradine: Que considera que per representar aquest territori és un mèrit haver mort un home?
Edmond O'Brien: Des de quan és matar un home matar Liberty Valance?

L'home que va matar Liberty Valance, de **John Ford**